

Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 25. marraskuuta 2021
(OR. en)

13965/21

LIMITE

EF 347
ECOFIN 1098
CODEC 1483

Toimielinten välinen asia:
2015/0270(COD)

SELVITYS

Lähtettäjä:	Puheenjohtajavaltio
Vastaanottaja:	Valtuuskunnat
Asia:	Pankkiunionin vahvistaminen – Puheenjohtajavaltion tilanneselvitys

Yhteenveto

Slovenian puheenjohtajakaudella pankkiunionin vahvistamisesta neuvoston työryhmässä käydyissä keskusteluissa on käsitelty erityisesti kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaan kehykseen liittyviä osatekijöitä.

Joidenkin jäsenvaltioiden mielestä **Euroopan pankkiviranomaisen analyysi EU:n pankkien mahdollisuuksista päästä kriisinhallituksen rahoitusjärjestelyjen piiriin** tukee näkemystä, jonka mukaan nykyinen kriisinhallituskehys on epätäydellinen siinä mielessä, ettei se estä suojakelpoisten talletusten arvon alaskirjaamista suojarajan ylittäviltä osin. Jotkin toiset jäsenvaltiot korostivat sitä, että niiden lainkäyttöalueilla hyvin pienetkin pankit olivat viime aikoina pystyneet laskemaan liikkeeseen MREL-kelpoisia instrumentteja. Nämä jäsenvaltiot korostivat MREL-vaatimusten eli omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevien vähimmäisvaatimusten tärkeyttä siinä mielessä, että niillä estetään kyseisten talletusten käyttö taakanjaossa. Jäsenvaltiot kannattivat yleisesti **jatkoanalyysien tekemistä pankkien kyvystä laskea liikkeeseen MREL-instrumentteja ja siihen liittyvistä kustannuksista.**

Jäsenvaltiot jakautuivat kolmeen eri ryhmään kannoissaan ehdotukseen **mahdollisuuden antamisesta saada toimialan järjestämää rahoitusta kriisinratkaisuun, millä estettäisiin suojakelpoisten talletusten arvon alaskirjaaminen suojarajan ylittäviltä osin**, tarkoituksena vähentää selvitystilatuen käyttöä. Useat jäsenvaltiot eivät kannattaneet ehdotusta. Kyseiset jäsenvaltiot pitivät MREL-vaatimusta riittävänä puolustusvälineenä, jota voidaan käyttää kaikissa tapauksissa estämään talletusten arvon alaskirjaaminen, tai ne eivät nähneet tarvetta talletusten arvon alaskirjaamisen estämiselle. Nämä jäsenvaltiot olivat laajasti sitä mieltä, että talletussuojajärjestelmien rahoitussitoumuksia ei pitäisi laajentaa. Lisäksi olisi säilytettävä suojattujen talletusten ja talletussuojajärjestelmän ehdoton etuoikeusasema. Vaihtoehtoisina ratkaisuin niiden rahoitusvakauteen aiheutuvien riskien varalta, jotka liittyvät talletusten arvon alaskirjaamiseen suojarajan ylittäviltä osin, ehdotettiin muun muassa, että lisättäisiin tallettajien tietoisuutta siitä, että joidenkin talletusten arvon alaskirjaaminen on mahdollista, ja että lisättäisiin läpinäkyvyyttä pankkien rahoituksellisen tilan osalta, jotta kyseistä mahdollisuutta voidaan arvioida. Nämä jäsenvaltiot vastustivat rahoitusvaihtoehtoja, jotka edellyttäisivät muutoksia kokonaisvastuiden ja omien varojen 8 prosentin vähimmäistasoa koskevaan ehtoon. Jotkin muut jäsenvaltiot kannattivat kuitenkin ehdotusta. Niiden mielestä se, ettei kriisinratkaisurahoituksen tai talletussuojajärjestelmien piiriin ole mahdollista päästä, heikentää kriisinratkaisukehyksen uskottavuutta. Nämä jäsenvaltiot kannattivat sitä, että pankkien kriisinratkaisussa käytettäisiin nykyistä useammin varojen ja vastuiden siirtoa. Jotta voitaisiin laajentaa mahdollisuutta käyttää tallennussuojajärjestelmää siirtojen rahoittamiseen, kyseiset jäsenvaltiot kannattivat muutosten tekemistä velkojen etusijajärjestykseen. Muutamat tähän ryhmään kuuluvista jäsenvaltiosta suhtautuivat kuitenkin avoimesti mahdollisuuteen tarkistaa kokonaisvastuiden ja omien varojen 8 prosentin vähimmäistasoa yhtenä rahoitusvaihtoehtona. Kolmannen, muita suppeamman ryhmän muodostaneet jäsenvaltiot olivat sillä kannalla, että nykyisessä kehyksessä todella on esiin tuodun kaltaisia ongelmia. Ne suhtautuivat avoimesti joihinkin ehdotettuihin ratkaisuihin, edellyttäen, että tietyt tiukat ehdot täyttyvät. Nämä jäsenvaltiot suhtautuivat avoimesti talletussuojajärjestelmästä rahoitettavien siirtostrategioiden käyttöön mutta eivät kannattaneet kokonaisvastuiden ja omien varojen 8 prosentin vähimmäistason muuttamista.

Joidenkin jäsenvaltioiden mielestä sitä varten, että saataisiin **vähennettyä selvitystilatuen käyttöä vaihtoehtona MREL-vaatimuksille ja toimialan järjestämälle rahoitukselle kriisinratkaisussa**, ei ole tarpeen muuttaa kannustimia, vaan ennemminkin olisi tukittava porsaanreiät, jotka mahdollistavat tällä hetkellä vaihtoehtoisten menettelyjen käytön. Jotkin muut jäsenvaltiot totesivat, että osa ongelmasta johtuu nykyisen kehyksen puutteista, kuten riittämättömästä mahdollisuudesta saada toimialan järjestämää rahoitusta kriisinratkaisuun tai siitä, että yleisen edun arviointia ei ole määritelty riittävän laajasti. Näkemyksissä tämän tilanteen korjaamiseksi tarvittavista keinoista oli kuitenkin merkittäviä eroja.

Keskustelussa **mahdollisesta pankkeja koskevien selvitysmenettelyjen yhdenmukaistamisesta** suuri enemmistö jäsenvaltioista kannatti pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin rakenteisiin sisällytettyä kriisinratkaisun ja likvidaation välistä kahtiajakoa. Muutamat jäsenvaltiot katsoivat, että tulosten ja käytettävien välineiden kannalta voitaisiin harkita jatkuvaluonteisempaa kehystä, mutta ne eivät välttämättä kannattaneet ajatusta siitä, että selvitysmenettelykehys olisi lähtökohta. Tässä mielessä nämä jäsenvaltiot kannattivat laajalti yleisen edun arvioinnin keskeistä asemaa kriisinratkaisukehyksessä, ja jotkin niistä katsoivat, että sen asemaa olisi laajennettava niin, että se kattaisi enemmän kriisinratkaisumenettelyyn joutuvia pankkeja. Jotkin jäsenvaltiot kannattivat kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttöä selvitysmenettelyissä, kuitenkin suhteellisuusperiaatetta noudattaen. Jotkin muut jäsenvaltiot katsoivat kuitenkin, että niiden lainkäyttöalueilla käytössä olevat tavalliset maksukyvyttömyysmenettelyt takaavat riittävän toimivat puitteet, jotta pankit voivat poistua asianmukaisella tavalla markkinoilta. Jotkin jäsenvaltiot vastustivat kansallisten selvitysmenettelykehysten yhdenmukaistamista tai kriisinratkaisujärjestelmän mukaisten välineiden käyttöä kansallisissa likvidaatiokehyksissään. Jäsenvaltiot kannattivat laajalti elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä olevan, selvitysmenettelyä koskevan määritelmän hiomista ja tavoitetta, jonka mukaan yleisen edun arvioinnissa kielteisen tuloksen saanut pankki poistuu markkinoilta. Jäsenvaltioiden kannat erosivat kuitenkin sen suhteen, mitä markkinoilta poistumisen olisi pidettävä sisällään. Useimmat jäsenvaltiot olivat periaatteessa yhtä mieltä siitä, ettei toimilupaa pitäisi peruuttaa automaattisesti pankilta, josta on annettu ilmoitus, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä. Kannatusta ei saanut ehdotus siitä, että pankin asianmukainen markkinoilta poistuminen määriteltäisiin yhdeksi nimenomaiseksi kriisinratkaisumenettelyn tavoitteeksi muiden tavoitteiden lisäksi. Jäsenvaltiot pitivät yleisesti ottaen riittävinä toimivaltaisten ja kriisinratkaisusta vastaavien viranomaisten valtuuksia, joita ne käyttävät käsiteltäessä pankkeja, joista on annettu ilmoitus, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä.

1. Johdanto

Neuvosto on jatkanut pankkiunionin vahvistamista koskevaa työtään etenemissuunnitelmasta pankkiunionin täydentämiseksi 17. kesäkuuta 2016 annettujen neuvoston päätelmien (asiak. 10460/16), jäljempänä 'vuoden 2016 etenemissuunnitelma', mukaisesti.

Pankkiunionin vahvistamista koskevan neuvoston työskentelyn edistymistä ovat esitelleet puheenjohtajakausillaan Alankomaat (asiak. 10036/16), Slovakia (asiak. 14841/16), Malta (asiak. 9484/17), Viro (asiak. 14808/17), Bulgaria (9819/18), Itävalta (asiak. 14452/18), Romania (asiak. 9729/19 ADD 1), Suomi (asiak. 14354/19), Kroatia (asiak. 8335/20 ADD 1), Saksa (asiak. 13091/20) ja Portugali (asiak. 9311/21). Raportointi kuuluu neuvoston finanssipalvelu- ja pankkiunionityöryhmän, jäljempänä 'neuvoston työryhmä', toimeksiantoon (asiak. 8728/21).

Euroryhmän puheenjohtaja totesi kesäkuussa 2019 eurohuippukokoukselle toimittamassaan kirjeessä jälleen, että tarvitaan lisää teknistä työtä vakaaseen pankkiunioniin tähtäävän siirtymävaiheen määrittelemiseksi noudattaen vuoden 2016 etenemissuunnitelman kaikkia osatekijöitä. Tähän työhön olisi sisällyttävä etenemissuunnitelma eurooppalaista talletussuojajärjestelmää (EDIS) koskevien poliittisten neuvottelujen aloittamiseksi. Laajennetussa kokoonpanossa kokoontunut euroryhmä antoi eurooppalaista talletussuojajärjestelmää käsittelevälle korkean tason työryhmälle tehtäväksi jatkaa tätä työtä ja raportoida siitä säännöllisesti.

Kesäkuussa 2021 laajennetussa kokoonpanossa pidetyssä eurohuippukokouksessa todettiin, että jäsenvaltioiden johtajat olivat edelleen täysin sitoutuneita pankkiunionin toteuttamiseen, ja pyydettiin euroryhmää sopimaan laajennetussa kokoonpanossa viipymättä ja yhteisymmärryksessä vaiheittaisesta ja aikataulutetusta työsuunnitelmasta kaikkien tuon tavoitteen saavuttamiseksi tarvittavien, edelleen avoinna olevien osatekijöiden osalta.

Euroopan komissio on lisäksi työstänyt vuoden 2021 työohjelmansa mukaisesti pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen tarkistamista. Tarkistus koskee kolmea EU:n säädöstä, jotka ovat pankkien elvytys- ja kriisinhallintadirektiivi, yhteistä kriisinhallintamekanismia koskeva asetus ja talletussuojajärjestelmädirektiivi. Komissio julkaisi vuoden 2021 alkupuolella kaksi julkista kuulemistä, joista toinen oli yleinen ja toinen kohdennettu. Niissä pyydettiin sidosryhmiltä näkemyksiä niiden kokemuksista pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevasta kehyksestä, joka otettiin käyttöön maailmanlaajuisen finanssikriisin jälkeen. Kuulemisissa todettiin yhteisymmärryksen vallitsevan vastaajien keskuudessa siitä, että kehys merkitsee parannusta maailmanlaajuisesta finanssikriisistä edeltävään aikaan nähden ja että pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevalle kehykselle asetetut tavoitteet oli laajalti saavutettu. Vastauksissa tuotiin kuitenkin esiin joitakin parannustarpeita.

Ecofin-neuvoston istunnossa heinäkuussa 2021 komissio halusi saada tarkempaa selvyyttä jäsenvaltioiden kannoista ja totesi, että komissio aikoo tarkastella uudelleen kriisinhallintakehystä osana laajempaa pankkiunionin toteuttamista koskevaa työsuunnitelmaa.

Slovenia on jatkanut puheenjohtajakaudellaan pankkiunionin vahvistamista koskevia keskusteluja soveltamalla sitä edeltäneiden puheenjohtajakausien lähestymistapaa, jota noudatettiin viimeksi Saksan ja Portugalin puheenjohtajakausilla. Keskusteluja on käyty rinnakkain eurooppalaista talletussuojajärjestelmää käsittelevässä euroryhmän korkean tason työryhmässä kaikista vakaan pankkiunionin osatekijöistä käytyjen politiikkakeskustelujen kanssa. Neuvoston työryhmän jäsenten epävirallinen videoneuvottelu pidettiin 25. lokakuuta 2021. Kokouksen tarkoituksena oli esitellä Euroopan pankkiviranomaisen vastikään antama vastaus komission pyyntöön saada neuvoja kriisinhallintakehystä rahoittamiseen ja maksukyvyttömyysjärjestelmään. Lisäksi oli tarkoitus keskustella puheenjohtajavaltion kahden epävirallisen asiakirjan pohjalta 1) rahoituksen saatavuudesta kriisinhallintakehystä, talletusten arvon alaskirjaamisesta ja valtiontuen käytöstä sekä 2) pankkien likvidaatiota koskevasta yhdenmukaistetusta järjestelmästä. Euroopan pankkiviranomaisen analyysissä esitettiin ensiksi mainitun puheenjohtajavaltion epävirallisen asiakirjan pohjalta käydyssä keskustelussa käsiteltyihin asioihin liittyvä määrällinen analyysi. Keskustelun pääaiheena olivat tilanteet sen jälkeen, kun on annettu ilmoitus siitä, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä.

Puheenjohtajavaltio selvitti neuvoston työryhmässä käytyjä keskusteluja eurooppalaista talletussuojajärjestelmää käsittelevälle korkean tason työryhmälle tämän kokouksessa 15. marraskuuta 2021.

Tässä tilanneselvityksessä esitetään yhteenveto neuvoston työryhmässä käydystä keskustelusta. Selvityksessä on otettu huomioon työryhmän jäsenten näkemykset. Se on kuitenkin laadittu puheenjohtajavaltion alaisuudessa. Tilanneselvityksen tarkoituksena on luoda jatkuvuutta aiempien puheenjohtajakausien saavutuksille ja helpottaa seuraavan puheenjohtajavaltion työtä. Sitä ei ole syytä pitää sitovana, sillä siinä esitetään puheenjohtajavaltion arvio keskustelujen tuloksista.

2. Euroopan pankkiviranomaisen vastaus komission pyyntöön saada neuvoja kriisinratkaisun rahoittamiseen ja maksukyvyttömyysjärjestelmään

Komissio pyysi pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen tarkistamisen yhteydessä, että Euroopan pankkiviranomainen antaisi kohdennettua teknistä neuvontaa mahdollisista (sisäisistä ja ulkoisista) rahoituslähteistä tilanteissa, joissa käsitellään pankin kaatumista kriisinratkaisu- ja maksukyvyttömyysmenettelyssä, mukaan lukien ulkoisen rahoituksen saantiin liittyvistä ehdoista. Euroopan pankkiviranomainen analysoi EU:n pankkien sisäistä kykyä kattaa tappioita, mahdollista tallettajien ottamista sijoittajavastuun piiriin kriisinratkaisussa sekä pankkien mahdollisuuksia päästä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen piiriin. Analyysi perustui pankkien tasetietoja koskevaan tilastolliseen kuvaukseen, jonka avulla voitiin arvioida ja vertailla eri politiikkavaihtoehtojen täytäntöönpanon marginaalisia vaikutuksia, ja siinä esitettiin mallinnuksen avulla simuloitu skenaario pankkikriisistä. Vastauksessa arvioitiin lisäksi vaikeuksia, joita pienet ja keskisuuret pankit ovat ilmoittaneet kohdanneensa laskeutumisessaan liikkeelle MREL-kelpoisia instrumentteja.

Jotkin jäsenvaltiot katsoivat siinä piilevän merkittäviä haittoja, että suojaamattomat talletukset otetaan sijoittajan vastuun piiriin, ja pitivät nykyistä kriisinratkaisun kehystä epätäydellisenä tämän estämisen osalta erityisesti sen jälkeen, kun pankin puskureista suurin osa on jo käytetty, mikä on todennäköinen tilanne siinä vaiheessa, kun annetaan ilmoitus siitä, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä. Muutamat jäsenvaltiot totesivat, että pienten pankkien on vaikeaa päästä pääomamarkkinoille. Jotkin toiset jäsenvaltiot pitivät kuitenkin myönteisenä sitä, että niiden lainkäyttöalueilla hyvin pienetkin pankit ovat pystyneet laskemaan liikkeeseen MREL-kelpoisia instrumentteja erityisesti viimeaikaisten suotuisten rahoitusolojen vallitessa. Ne korostivat MREL-vaatimusten tärkeyttä siinä mielessä, että niillä estetään ottamasta talletuksia käyttöön taakanjaossa.

Jäsenvaltiot kannattivat yleisesti jatkoanalyysien tekemistä pankkien kyvystä laskea liikkeeseen MREL-instrumentteja ja siitä aiheutuvista kustannuksista ja kannustivat Euroopan pankkiviranomaista tekemään niitä. Komissio selvitti kokouksessa oman analyysinsä tuloksia, joiden mukaan tähän mennessä useassa jäsenvaltiossa pankit eivät ole laskeneet liikkeeseen MREL-kelpoisia velkoja joko siirtymävaiheeseen liittyvistä ja/tai rakenteellisista syistä. Näiden syiden tutkimista on jatkettava.

3. Rahoituksen saatavuus kriisinratkaisussa, talletusten arvon alaskirjaaminen ja valtiontuen käyttö

Tätä koskeva epävirallinen asiakirja on kaksiosainen. Ensimmäisessä osassa käsitellään erityisten parannusten tekemistä EU:n kriisinratkaisukehykseen ja ehdotetaan suojakelpoisten talletusten suojan ulottamista suojattuja talletuksia laajemmalle tilanteissa, joissa niihin pakollisesti sovellettava sijoittajan vastuu – joka olisi vaatimuksena kokonaisvastuiden ja omien varojen osalta vaaditulle 8 prosentin tasolle pääsemiseksi, jotta pankki pääsisi kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen piiriin – johtaisi tasapainoiseen kompromissiin toisaalta rahoitusvakauden säilyttämisen ja toisaalta toimialan rahoittamien turvaverkkojen piiriin pääsemisen välillä. Epävirallisessa asiakirjassa lähdetään siitä, että talletukset eroavat ominaispiirteidensä vuoksi muista pankkien vastuista, jotka ovat periaatteessa alentamiskelpoisia. Ne voivat toimia merkittävänä kanavana välilliselle häiriöiden leviämislle. Toisena lähtökohtana on se, että kriisinratkaisukehyksen uskottavuus riippuu sen varmistamisesta, että kaikkien kriisinratkaisua tarvitsevien pankkien kriisit voidaan ratkaista kehystä käyttäen ja että siinä yhteydessä turvaudutaan mahdollisimman vähän veronmaksajien rahoihin.

Ehdotettua menettelyä voitaisiin soveltaa pankkeihin yleisesti eli ei pelkästään joihinkin tietynlaisiin pankkeihin. Samalla sillä vahvistettaisiin nykyisen kriisinratkaisukehyksen liiketoimintamallin neutraaliutta: MREL-vaatimukset säilytettäisiin etulinjan puolustusvälineenä torjumaan ulkoisen rahoituksen käyttöä pankin kaatuessa, mutta ne asetettaisiin oikeassa suhteessa pankin rahoituksen rakenteeseen (ja omaisuuserien koostumukseen) nähden. Esimerkiksi pieniin ja keskisuuriin pankkeihin ei voi periaatteessa kohdistaa sellaiselle tasolle asetettuja MREL-vaatimuksia, jolla varmistetaan, että kokonaisvastuiden ja omien varojen osalta täyttyy vaatimus 8 prosentin vähimmäistason saavuttamisesta siinä tapauksessa, että pankit kaatuvat. Ehdotettua menettelyä sovellettaisiin kaikkiin pankkeihin, jos a) arvioitaessa yleistä etua tilanteessa, jossa on annettu ilmoitus siitä, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä, todetaan, että kriisinratkaisun tavoitteissa voidaan pysyä paremmin kriisinratkaisun kuin likvidaatoin avulla, b) kokonaisvastuiden ja omien varojen osalta vaaditulle 8 prosentin tasolle voidaan päästä vain alaskirjaamalla suojakelpoisten talletusten arvo suojarajan ylittäviltä osin, c) voidaan soveltaa siirtovälinettä ja d) pankin poistuminen markkinoilta varmistetaan. Tällaisessa tapauksessa rahoitusta voitaisiin myöntää kriisinratkaisurahastosta ja/tai talletussuojajärjestelmän varoista.

Useimmat jäsenvaltiot pitivät MREL-vaatimuksia ratkaisevan tärkeänä etulinjan puolustusvälineenä. Monet jäsenvaltiot katsoivat sen olevan myös riittävä puolustusväline. Tähän oli syynä se, etteivät ne pitäneet suojaamattomien talletusten arvon alaskirjaamista periaatteessa ongelmallisena rahoitusvakauden kannalta (ja yksi jäsenvaltio oli jo kokeillut sitä menestyksekkäästi). Jotkin muut jäsenvaltiot olivat yhtä mieltä siitä lähtökohdasta, että olisi vältettävä talletusten ottamista sijoittajavastuun piiriin, mutta totesivat, että kaikissa tapauksissa olisi asetettava ja voidaan asettaa riittävät MREL-vaatimukset, erityisesti etuoikeusasemaltaan huonompien lainainstrumenttien muodossa, jotta estetään kyseiset arvon alaskirjaamiset vaarantamatta pankkien liiketoimintamallien moninaisuutta EU:ssa. Kyseiset jäsenvaltiot eivät kannattaneet ehdotusta, tosin jotkin niistä halusivat jättää kantansa avoimeksi siltä varalta, että Euroopan pankkiviranomaisen esityksen yhteydessä esiin otetut jatkoanalyysit osoittaisivat, että joillakin pankeilla on tosiasiassa ongelmia kyvyssä laskea liikkeeseen MREL-instrumentteja tai liikkeeseenlaskuun liittyvien kustannusten osalta. Muutamat jäsenvaltiot katsoivat, että ehdotus loisi perusteettoman poikkeuksen tai toisen kriisinratkaisutason tiettyä yksittäistä pankin liiketoimintamallia varten tai että se olisi epäoikeudenmukainen niiden pankkien kannalta, jotka ovat muuttaneet liiketoimintamalliaan sen jälkeen, kun MREL-säännöt otettiin käyttöön vuonna 2015. Ehdotettujen rahoitusratkaisujen osalta muutamat jäsenvaltiot korostivat katsovansa, että talletussuojajärjestelmän varoja olisi käytettävä pääasiassa talletusten maksamiseen. Jotkin jäsenvaltiot vastustivat myös velkojien etusijajärjestykseen tehtäviä muutoksia, joita tarvittaisiin lisäämään talletussuojajärjestelmän varojen rahoitusvoimaa. Ne kannattivat suojattujen talletusten ja talletussuojajärjestelmän ehdottoman etuoikeusaseman säilyttämistä.

Vaihtoehtoisina ratkaisuin tasapainon löytymiseen kyseiset jäsenvaltiot ehdottivat, että lisättäisiin tallettajien keskuudessa tietoisuutta siitä, että heidän suojaamattomien talletustensa arvo voidaan alaskirjata, ja että varmistettaisiin pankkien tilan parempi läpinäkyvyys, jotta kansalaiset voivat arvioida luotettavasti alaskirjauksen riskit. Lisäksi ehdotettiin, että ilmoitus siitä, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä, annettaisiin varhaisessa vaiheessa, jolloin kaatumassa olevalle pankille ei ole vielä kertynyt tappioita. Tähän ryhmään kuuluvat jäsenvaltiot vastustivat rahoitusta koskevia vaihtoehtoja, jotka edellyttäisivät muutoksia kokonaisvastuiden ja omien varojen kahdeksan prosentin vähimmäistasoa koskevaan ehtoon, jonka ne katsoivat olevan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisen kehyksen pysyvä osatekijä.

Jotkin toiset jäsenvaltiot katsoivat olevan tarpeen suojata muita talletuksia kuin suojakelpoisia talletuksia arvon alaskirjaukselta suojarajan ylittäviltä osin ja olevan ongelmallista, jos kriisinratkaisun rahoittamiseksi ei tarvittaessa ole mahdollista päästä kriisinratkaisurahastojen eikä talletussuojajärjestelmien piiriin. Joissakin tapauksissa olisi tämän johdosta mahdotonta säilyttää rahoitusvakaus ja tallettajien luottamus ja samalla suojella veronmaksajien rahoja. Keskustelussa mainittiin rahoitusvakauteen mahdollisesti kohdistuvat kerrannaisvaikutukset siinä tapauksessa, että talletusten arvon alaskirjaaminen heikentää pankkien lainanottajien takaisinmaksukykyä. Lisäksi kriisinratkaisussa, toisin kuin likvidaatioissa, kriittisten toimintojen säilyttäminen luo tarpeen säilyttää franchise-arvo, mikä on lisäsy muiden talletusten kuin suojattujen talletusten suojaamiselle kriisinratkaisussa. Jotkin jäsenvaltiot kannattivat talletusten suojaamisen ulottamista luonnollisten henkilöiden sekä mikro- ja pk-yritysten talletuksia laajemmalle. Tässä yhteydessä mainittiin yritysten talletukset. Lisäksi ehdotettiin, että suojaamisen kohdealan määrittely pohjautuisi varojen ja vastuiden siirtojen perusteluihin, kuten tarpeeseen säilyttää rahoitusvakaus tai pitää kiinni arvokkaasta kaupallisesta suhteesta, kunkin kriisinratkaisutapauksen luonteen mukaan. Tallettajiin liittyvien yhtäläisyyksien perusteella yksi jäsenvaltio kannatti jopa laajempaa suojaa (eli joukkovelkakirjojen vähittäisostajien lukemista mukaan) ja suojaa myös likvidaatiotilanteessa.

Muutama jäsenvaltio mainitsi tarpeen asettaa oikeasuhteiset MREL-vaatimukset pienille ja keskisuurille pankeille syynä sille, että kyseiset pankit eivät mahdollisesti pääse kriisinratkaisurahoituksen piiriin. Kyseiset jäsenvaltiot olivat laajalti yhtä mieltä sen ajatuksen kanssa, että tuollaisissa kriisinratkaisutapauksissa olisi oltava mahdollisuus valita välineeksi varojen ja vastuiden siirrot. Jotta voitaisiin laajentaa mahdollisuuksia käyttää tallennussuojajärjestelmiä siirtojen rahoittamiseen, kyseiset jäsenvaltiot kannattivat sellaisten muutosten tekemistä velkojen etusijajärjestykseen, joiden myötä tuettaisiin kyseisten siirtojen rahoittamista. Jotkin tähän ryhmään kuuluvat jäsenvaltiot peräsivät mahdollisuutta tarkistaa kokonaisvastuiden ja omien varojen kahdeksan prosentin vähimmäistasoa esimerkiksi korvaamalla vähimmäistaso vaatimuksella siitä, että kaikki pankin MREL-kelpoiset velat olisi otettava taakanjaon piiriin. Yksi jäsenvaltio ehdotti myös, että tarkistettaisiin kriisinratkaisurahastosta annettavan rahoituksen enimmäisosuutta, joka voi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaan olla 5 prosenttia pankin kokonaisvastuista ja omista varoista.

Jäsenvaltiot suhtautuivat epäillen ehdotukseen siitä, että täydennyksenä muille rahoitusvaihtoehdoille pankkien etukäteistä tappioiden kattamista laajennettaisiin sallimalla se, että alentamiskelpoiset, muut kuin vähittäisostoihin liittyvät vastuut, jotka eivät tällä hetkellä ole MREL-kelpoisia, katsotaan MREL-kelpoisiksi laskettaessa kokonaisvastuiden ja omien varojen 8 prosentin vähimmäistasovaatimuksen täyttymistä kriisinratkaisun suunnittelua varten.

Muutamat ehdotusta kannattaneet jäsenvaltiot totesivat eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän olevan tärkeä maksuvalmiuden varautumisjärjestely, mutta jotkin valtuuskunnista myös vastustivat ehdotusta. Tämän osalta otettiin esiin kysymys toisaalta päätöksentekovastuun ja toisaalta kansallisen ja keskustason välillä tehtävän kustannusten jaon sovittamisesta yhteen (samoin mainittiin eri yhteydessä tarve mukauttaa hallintorakenteita niiden ongelmien käsittelyä varten, joita saattaa ilmaantua, jos MREL-vaatimukset asetetaan keskustasolla, mutta (talletussuojajärjestelmän) rahoitusvastuu säilyy kansallisella tasolla). Jotkin muut jäsenvaltiot varoittivat kuitenkin, että pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaa kehystä ei saisi liittää yhteen eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän kanssa, ja korostivat, että pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehysten olisi toimittava ilman yhteistä talletussuojaan liittyvää varautumisjärjestelyä.

Kahden edellä mainitun jäsenvaltioiden ryhmän välissä oli niiden jäsenvaltioiden suppeampi ryhmä, jotka panivat merkille tiettyjä ongelmia, joiden käsittelemiseksi epävirallinen asiakirja oli laadittu. Nämä jäsenvaltiot suhtautuivat avoimesti joihinkin kyseisessä asiakirjassa ehdotettuihin ratkaisuihin. Jotkin jäsenvaltiot katsoivat olevan suotavaa tehdä suurempi ero eri kriisinratkaisustrategioiden välillä, erityisesti sen mukaan, onko kyse avoimen vaiko suljetun pankin strategiasta. Kyseiset jäsenvaltiot pitivät tätä lähestymistapaa hyödyllisenä siksi, että sen perusteella kriisinratkaisujärjestelmän piiriin pääsisi enemmän pankkeja ja samalla sovellettavat MREL-vaatimukset olisivat oikeasuhteisempia verrattuna vaatimukseen, jota sovelletaan avoimen pankin sijoittajavastuuta koskevassa strategiassa. Nämä jäsenvaltiot totesivat voivansa kannattaa ehdotusta vain, jos tietyt edellytykset täyttyvät. Pankkien olisi esimerkiksi poistuttava markkinoilta, talletussuojajärjestelmän ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä koskevia ehtoja olisi mukautettava ja olisi toteutettava toimenpiteitä sellaisten nykyisessä kehityksessä olevien vaihtoehtojen sulkemiseksi pois, joiden perusteella pankit voivat valita suotuisimman tavan poistua markkinoilta, esimerkiksi siinä mielessä, että taakanjako ulotetaan (tai taakanjakoa ei uloteta) koskemaan etuoikeutettuja velkojia (ks. jäljempänä). Suojattavien talletusten eri tyyppien osalta tuotiin esiin tarve sovittaa soveltamisala yhteen maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan velkojien etusijajärjestyksen kanssa, jottei rikota periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan (NCWO-periaate). Nämä jäsenvaltiot saattavat suhtautua avoimesti talletussuojajärjestelmästä rahoitettavien siirtostrategioiden käyttöön mutta ei siihen, että muutettaisiin vaatimusta kokonaisvastuiden ja omien varojen 8 prosentin vähimmäistasosta ehtona pääsyyllä kriisinratkaisurahoituksen piiriin.

Keskustelua jatkettiin sellaisten kriisinratkaisukehyksen suhteen vaihtoehtoisten menettelyjen käytöstä, joilla pyritään samanlaisiin lopputuloksiin (kriisinratkaisu tai likvidaatio) mutta joissa tappiot jakautuvat eri tavalla pankkien (etuoikeutettujen) velkojen ja käytettyjen rahoituslähteiden kesken, eli käytetään kiertoreittejä (circumvention routes). Pankkeja koskevat valtiontukisäännöt ovat tärkeä osatekijä näitä päätöksiä ohjaavassa kehyksessä. Euroryhmä pyysi marraskuussa 2020 laajennetussa kokoonpanossa komissiota tarkastelemaan uudelleen pankkeja koskevaa valtiontukikehystä, joka on vahvistettu vuoden 2013 pankkitiedonannossa. Ottaen huomioon, että tuo uudelleentarkastelu on vasta käynnistynyt, keskustelua käytiin mahdollisuuksista parantaa kriisinratkaisukehystä niin, että vähennettäisiin tarvetta valtiontukeen (selvitystilatukeen).

Jäsenvaltioiden kannat lähentyivät merkittävästi sen osalta, miten ne suhtautuvat ehdotukseen ja mitä mieltä ne ovat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin suhteen vaihtoehtoisten toimintatapojen käytöstä. Jäsenvaltiot olivat yhtä mieltä siitä, että tällaisia vaihtoehtoisia menettelyjä on käytössä. Kannat erosivat sen osalta, lisäävätkö kehyksessä olevat puutteet näiden menettelyjen käyttöä ja onko puutteita sen vuoksi tarpeen korjata, jotta vähennetään niiden käytön kannustimia. Joidenkin jäsenvaltioiden mielestä ei ole tarpeen muuttaa kehyksessä olevia kannustimia, vaan olisi tukittava porsaanreiät, jotka mahdollistavat tällä hetkellä vaihtoehtoisten menettelyjen käytön. Siinä tapauksessa, että selvitystilatuki säilytetään, nämä jäsenvaltiot ehdottivat, että taakanjako selvitystilatuen osalta mukautetaan kriisinratkaisujärjestelmässä sovellettuun taakanjakoon, jotta pankeille taataan tasapuoliset toimintaedellytykset.

Eräät muut jäsenvaltiot pitivät tarpeellisena kiertoreittien sulkemista, mutta ne totesivat, että osa ongelmasta johtuu nykyisen kehyksen puutteista, esimerkiksi riittämättömästä mahdollisuudesta saada toimialan järjestämää rahoitusta kriisinratkaisussa tai siitä, että yleisen edun arviointia ei ole määritelty riittävän laajasti niin, että se kattaisi kaikki pankit, joissa kriisinratkaisu on välttämätön. Näkemyksissä tämän tilanteen korjaamiseksi tarvittavista keinoista oli kuitenkin merkittäviä eroja. Jotkin jäsenvaltiot katsoivat, että toisaalta kiertoreittien sulkeminen ja toisaalta siirtymävaiheen rahoituksen helpompi saaminen kriisinratkaisussa liittyvät suoraan toisiinsa, ja ehdottivat, että selvitystilatuen saamista ja talletussuojajärjestelmän vaihtoehtoisten varojen käyttöä vähennettäisiin huomattavasti sen jälkeen, kun kriisinratkaisurahoituksen saantia on helpotettu. Jotkin toiset jäsenvaltiot katsoivat, että laajempi pääsy toimialan järjestämän rahoituksen piiriin sekä kriisinratkaisu- että likvidaatiotapauksissa vähentäisi merkittävästi tarvetta selvitystilatuen käytölle.

Siirtovälineillä, jotka vastaavat ehdotuksessa mainittuja (pankkien kriisinratkaisussa käytettäviä) välineitä, voidaan myös vähentää likvidaatiotilanteessa toteutettavien julkisten toimien kustannuksia (talletussuojajärjestelmän vaihtoehtoisina toimina). Sen vuoksi jäsenvaltioilta kysyttiin kantaa siihen, että kun sovitetaan yhteen kriisinratkaisussa ja likvidaatiossa sovellettavaa velkojen taakanjakoa, talletussuojajärjestelmän vaihtoehtoisin toimenpiteisiin ei kohdistettaisi samanlaista mukautusta kuin selvitystilatukeen. Lisäksi jäsenvaltioilta kysyttiin, onko niiden mielestä tarpeen tehdä yhdenmukaistusta valtiontukipuitteita laajemmin ja minkä osatekijöiden osalta olisi lopetettava pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin suhteen vaihtoehtoisten menettelyjen käyttö.

Vain muutama jäsenvaltio vastasi kysymykseen siitä, olisiko vaihtoehtoisia toimenpiteitä ja selvitystilatukea kohdeltava samalla tavalla taakanjaon yhteydessä. Niiden vastaukset tähän olivat pääasiassa kielteisiä. Jotkin niistä jäsenvaltioista, jotka eivät vastanneet tuohon kysymykseen, korostivat kuitenkin tarvetta selventää valtiontuen ja talletussuojajärjestelmän vaihtoehtoisten toimenpiteiden välistä yhteyttä, esimerkiksi eroja siinä, miten valtiontuen yhteydessä kohdellaan ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä ja vaihtoehtoisia toimenpiteitä, ja miten kohdellaan toisaalta yksityisiä ja toisaalta julkisia talletussuojajärjestelmiä, sekä mahdollisuutta asettaa taakanjakovaatimuksia vaihtoehtoisten toimenpiteiden yhteydessä.

Sen osalta, mitä muita muutoksia on tarpeen tehdä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisessa kehyksessä kannustimien yhdenmukaistamiseksi kriisinratkaisun ja likvidaation välillä, mainittiin yhden kriisinratkaisuviranomaisen malliin perustuva kriisinratkaisustrategia. Siinä luodaan ryhmiin perustuva velkojen etusijajärjestys, joka eroaa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavasta, oikeushenkilöihin perustuvasta etusijajärjestyksestä ja jossa päädytään erilaiseen taakanjakoon. Lisäksi ehdotettiin sitä, että selvitystilatuen ja talletussuojajärjestelmän vaihtoehtoisten toimenpiteiden käyttö liitetään selvästi yhteen sen edellytyksen kanssa, että pankki poistuu markkinoilta. Sitäkin ehdotettiin, että talletussuojajärjestelmän vaihtoehtoisten toimenpiteiden yhteydessä asetetaan raja siirrettävissä olevien vastuiden etuoikeusasemalle, jotta estetään sellaiset joukkovelkakirjojen siirrot, jotka voisivat heikentää joukkovelkakirjojen haltijoiden tasapuolisia toimintaedellytyksiä.

4. Mahdollinen pankkeja koskevien selvitysmenettelyjen yhdenmukaistaminen

Puheenjohtajavaltion toisessa epävirallisessa asiakirjassa tarkastellaan kriisinratkaisujärjestelmän yhteyttä pankkien selvitysmenettelyihin sekä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisten tavallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen toimintaperiaatetta. Tarkoituksena on pohtia jälleen kerran kriisinratkaisun ja likvidaation välistä kahtiajakoa, joka sisällytettiin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin rakenteisiin sitä laadittaessa. Pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen osatekijät nivoutuvat tuohon kahtiajakoon. Kehyksen tarkistamisesta aiemmin käydyissä keskusteluissa on käynyt ilmi, että jäsenvaltioiden näkemykset eroavat merkittävästi toisistaan joissakin perustavanlaatuisissa kysymyksissä, jotka liittyvät pankkeihin sovellettaviin tavallisiin selvitystila- ja selvitysmenettelyihin. Epävirallinen asiakirja on periaatteellinen, eikä se sisällä vastauksia käytännön kysymyksiin, esimerkiksi kriisinratkaisun ja likvidaation rahoitukseen ja rahoituksen saannin ehtoihin.

Lähtökohtana on se, että yleinen etu koskee kriisinratkaisun lisäksi pankkien selvitysmenettelyjä: pieniin hajanaisiin osiin perustuva ("atomistic") kriisinratkaisu, jota on kaavailtu muille kuin rahoitusalan yrityksille, ei ole paras mahdollinen pankkien selvitysmenettelyjen muoto, koska sillä on kielteisiä vaikutuksia rahoitusvakauteen. Epävirallisessa asiakirjassa ehdotetaan sen vuoksi, että määritellään kaikille jäsenvaltioille yhteinen mahdollisen selvitysmenettelykehyksen rakenne. Sitä varten ehdotetaan, että i) parannetaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisen selvitysmenettelyn yhteistä määritelmää, jotta olisi selvää, mitkä kansalliset maksukyvyttömyysmenettelyt kuuluvat sen piiriin, ii) määritellään selkeästi yhteisellä vähimmäistasolla osatekijät ja seikat, jotka käynnistävät tavallisen pankkien selvitysmenettelyn, ja iii) sovitaan erityistä valvontavaltuuksista tilanteeseen, jossa on annettu ilmoitus siitä, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä, ja mahdollisesta toimiluvan peruuttamisesta.

Muutammat jäsenvaltiot olivat yhtä mieltä siitä, että likvidaatioon liittyy yleinen etu, mutta totesivat, että jos kyseessä on yleinen etu, pankki olisi asetettava kriisinratkaisuun. Jotkin jäsenvaltiot kannattivat tiettyjen kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttöä selvitysmenettelyissä ja viittasivat suhteellisuusperiaatteeseen. Nämä jäsenvaltiot suhtautuivat avoimesti kyseisten välineiden ja menettelyjen laajentamiseen entisestään EU:ssa ainakin siinä tapauksessa, että säilytetään mahdollisuus käyttää myös tavallista maksukyvyttömyysmenettelyä. Jotkin jäsenvaltiot totesivat, että asiassa tarvitaan lisäanalyysijä, jotta voidaan määritellä tarkasti, millaisia esteitä kyseisille välineille ja menettelyille on niiden lainkäyttöalueilla. Jotkin muut jäsenvaltiot katsoivat kuitenkin, että niiden lainkäyttöalueilla käytössä olevat tavalliset maksukyvyttömyysmenettelyt takaavat riittävän toimivat puitteet, jotta sellaiset pankit voivat poistua asianmukaisella tavalla markkinoilta, joista on annettu ilmoitus, että ne ovat kaatumassa tai että niiden kaatuminen on todennäköistä. Jotkin jäsenvaltiot vastustivat kansallisten selvitysmenettelykehysten yhdenmukaistamista ja kriisinratkaisujärjestelmän mukaisten välineiden käyttöä kansallisissa likvidaatiokehyksissään. Niiden mukaan kriisinratkaisun ulkopuolisten hallinnollisten valtuuksien käyttöönnotolle on oikeudellisia – ja joissakin tapauksissa perustuslaillisia – esteitä.

Jäsenvaltiot pitivät oikeanlaisena menettelytapana yleisen edun arviointia, jota käytetään nykyisessä kehyksessä työvälineenä tehtäessä valinta pankin kriisinratkaisun ja likvidaation välillä. Tätä kahtiajakoa pidettiin tärkeänä. Vaikka jotkin jäsenvaltiot katsoivat, kuten aiemmissakin eri yhteyksissä käydyissä keskusteluissa, että nykyistä yleisen edun arvioinnin menettelytapaa on mukautettava joiltakin osin yhdenmukaisuuden, ennakoitavuuden ja läpinäkyvyyden varmistamiseksi, kyseiset jäsenvaltiot kannattivat kriisinratkaisujärjestelmän mukaisen soveltamisalan laajentamista eriasteisesti (sen sijaan, että yleinen etu ulotettaisiin koskemaan likvidaatiota).

Laajasti kannatettiin elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä olevan, selvitysmenettelyä koskevan määritelmän hiomista ja tavoitetta, jonka mukaan yleisen edun arvioinnissa kielteisen tuloksen saanut pankki poistuu markkinoilta. Kannat erosivat kuitenkin sen suhteen, mitä markkinoilta poistumisen olisi pidettävä sisällään. On tehtävä lisäanalyysyjä siitä, kuinka saadaan muodostettua selkeä luettelo niistä menettelyistä, jotka kullakin lainkäyttöalueella katsotaan selvitysmenettelyiksi, ja millaisia niiden yhteisesti määriteltyjen seikkojen olisi oltava, jotka käynnistävät maksukyvyttömyysmenettelyn. Kokouksessa tuotiin esiin tarve jättää avoimeksi mahdollisuus käyttää oikeudellista menettelyä, koska siihen liittyy joissakin tapauksessa hallinnolliseen menettelyyn verrattuna tiettyjä etuja, jotka koskevat esimerkiksi oikeusvarmuutta tai mahdollisuutta toteuttaa koordinoitu maksukyvyttömyysmenettely sellaisissa holdingyhtiöiden tapauksessa, joissa on osallisina sekä pankkeja että muita yrityksiä. Toimiluvan peruuttamiseen liittyvän yhteyden osalta useimmat jäsenvaltiot korostivat olevan tärkeää pitää menettely harkinnanvaraisena ja säilyttää valvojilla oleva harkintavalta, jota tarvitaan varmistamaan pankin poistuminen markkinoilta asianmukaisena ajankohtana asianmukaisella tavalla. Muutama jäsenvaltio totesi, että toimiluvan peruuttaminen on ainoa pankkien maksukyvyttömyysmenettelyn käynnistävä tekijä kyseisissä jäsenvaltioissa.

Jäsenvaltiot suhtautuivat yleisesti ottaen epäilevästi ehdotukseen, jonka mukaan pankin asianmukainen markkinoilta poistuminen määriteltäisiin yhdeksi nimenomaiseksi kriisinratkaisumenettelyn tavoitteeksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 31 artiklan mukaisten nykyisten viiden kriisinratkaisutavoitteen lisäksi. Jotkin jäsenvaltiot katsoivat sen olevan ristiriidassa muiden kriisinratkaisutavoitteiden kanssa ja erityisesti joidenkin kriisinratkaisustrategioiden, esimerkiksi avoimen pankin sijoittajavastuuta koskevan strategian, kanssa. Jotkin toiset jäsenvaltiot kyseenalaistivat tämän toimen tarpeellisuuden, sillä tällä hetkellä ei ole esteitä kriisinratkaisuviranomaisten mahdollisuudelle hallinnoida pankin poistumista markkinoilta. Tässä yhteydessä huomautettiin, että hyvin pienikin pankki olisi kelpuutettava oikeudellisten uudelleenjärjestelytoimenpiteiden piiriin.

Epävirallisessa asiakirjassa ehdotetaan, että toimivaltaisille ja kriisinratkaisusta vastaaville viranomaisille annettaisiin lisävaltuudet, joita käytettäisiin käsiteltäessä pankkeja, joista on annettu ilmoitus, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä, ja jotka puretaan. Tähän kuuluisivat valtuudet nimetä erityinen hallintojärjestely, soveltaa liiketoiminnan myyntiä ja varojen erottelua sekä käynnistää osina tehtävä likvidaatio. Tavoitteena on varmistaa paremmin yleisen edun toteutuminen asianmukaisessa menettelyssä. Jäsenvaltiot pitivät kuitenkin yleisesti ottaen nykyisessä kehyksessä annettavia valtuuksia riittävinä. Yksi jäsenvaltio ehdotti vaihtoehtoisena ratkaisuna, että toimet koordinoitaisiin paremmin viranomaisten välillä silloin, kun pankin kohdalla lähestyy tilanne, jossa annetaan ilmoitus siitä, että pankki on kaatumassa tai että sen kaatuminen on todennäköistä. Tällä varmistettaisiin, että kriisinratkaisuviranomainen olisi valmistautunut siihen tilanteeseen, jossa toimivaltainen viranomainen antaa tuollaisen ilmoituksen.

5. Pankkialan riskien vähentämiseen liittyviä seikkoja

Slovenian puheenjohtajakaudella on alettu työstää kahta säädösehdotusta, joilla voidaan niiden hyväksymisen jälkeen vaikuttaa merkittäväällä tavalla riskien vähentämiseen EU:n pankkijärjestelmässä. Kyseessä ovat komission heinäkuussa esittämä rahanpesun vastainen säädöspaketti ja lokakuussa esitetty vakavaraisuusvaatimuspaketti. Puheenjohtajavaltio aloitti neuvostossa välittömästi neuvottelut molemmista ehdotuksista. Lisäksi neuvosto hyväksyi 9. marraskuuta 2021 luoton hallinnoijia ja luoton ostajia koskevan direktiivin, jonka lainsäätäjät neuvottelivat Portugalin puheenjohtajakaudella. Sillä on tarkoitus edistää järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämistä. Direktiivi tulee voimaan tämän vuoden loppuun mennessä.

6. Loppuhuomautukset

Puheenjohtajavaltio pyytää neuvostoa panemaan merkille tämän selvityksen työn jatkamista varten.

Ranskaa pyydetään puheenjohtajakaudellaan hyödyntämään saavutettua edistymistä ja jatkamaan työtä pankkiunionin vahvistamiseksi.
